

Nářez

Rozviňme si filozofické debaty
Hledejme podstatu podstaty
A stejně dospějem' k tomu, že jsme nahaný
Můžem' si přát jiný bytí
S tou představou dál chodit spát zbití
Ale jednou budem' jen mrtví a jiný konce jsou vyhaný

A já se nepřestávám těšit
Až začne sněžit, až začne sněžit
Uválím si kouli, ne že bych chtěl stavět sněhuláky
Odvalím ji do stodoly, přes trám provaz
To bude odvaz a půjdu taky

K zbavení se těhletěch žvástů
Nepomůže se zřící chlástu
Chce to zlikvidování nervový soustavy
Svět byl jen první a poslední klam
To vám teda povídám
Zaručuji se svým životem, že výsledek se dostaví

Když s provazem na krku stojíš už a víš, že to přijde
A po tobě jen kaluž zbyde
Nebudu už, až přijdou tam, ale co to vlastně povídám
Vydám se sám vstříc prázdným temnotám

Víš, že nikdo tě nečeká, to je ta hrůza odvěká
Že všichni jsme jen chod na červí hostině
To jen člověk si stále něco přeje a nikdo na to ohledy nebere
Ani nahoře ani dole, ani tady v rovině

Sčítáš zápory, nedostává se na klady, zatímco ponrava šilhá hlady
Uvědomuješ si, že je jen teď' a tady
Vzpomeň lidi, co tě zklamali, plány, co se podělaly
A vlastně, že všechny věci, co znáš, za moc nestály

Ti, co nenacházejí kličku, upletou si smyčku
Nebo si ulijí stříbrnou kůlku a zastřelí se při měsíčku
Já spoléhám se na čas a sníh co odplaví, chmury co mě zžíraj, moje obavy
A nemusím si rvát stříbro ni do srdce ni do hlavy

Nemám odvahu si pustit žilou, zato opustit přátelé a svou milou
Jen mě nechte třást se zimou, až se noha smekne, tma mě obemkne
Vydám se sám vstříc záhadným temnotám
Tam kde světlo září, mám to psaný v diáři
Snad jsem taky psanej v tom záhadným inventáři